

[Socialministeren.]

ligere Hovedlov om Forsørgelse og offentlig Forsorg. Det var jo Meningen nu at bygge et System op, der kunde holde en lang Tid frem, og man er naturligvis forsigtig med paa det enkelte Omraade at tilrettelægge det efter en ren Krisetilstand. Man tilrettelægger ordinær Arbejdsløshedsforsikring efter normal Arbejdsløshed, man tilrettelægger Krisekasseordningen efter en vis ekstraordinær Arbejdsløshed, men jo slet ikke den nuværende.

Thi hvorledes er Forholdet? Som jeg har nævnt, er Socialreformen med Tilslutning fra alle Partier, ogsaa fra de Konservative, paa dette Omraade bygget op efter en samlet Udgift paa 30 Mill. Kr. Men hvorledes stiller Regnskabet sig for 1932—33? Det stiller sig saaledes, at der er afholdt ikke 24 Mill. Kr. efter Normalbudgettet, nej, der er afholdt 42 Mill. Kr., og der vilde blive afholdt ikke 6 Mill. Kr. som Krisekassehjælp, men 20 Mill. Kr.

Og nu kommer man fra denne Rigsdags og fra disse Medlemmers Side, som alle i Aarevis har kendt dette Forslag, og siger til mig: Du har bildt Befolkningen ind, at en Ordning, der var baseret paa en Udgift af 30 Mill. Kr., ogsaa kunde holde, naar Udgiften blev 42 plus 20 Mill. Kr., altsaa 62 Mill. Kr. Det tillader man sig, ikke i Bladene — det regner jeg ikke med, de har aldrig anet, hvad denne Reform indeholdt —, men det tillader Medlemmer sig, endog Ordføreren for det konservative Parti, der har siddet i Udvalget og i Underudvalget, og som kender disse Tal, undtagen det sidste.

Har jeg da nogen Sinde forsøgt at bilde Rigsdagen eller Befolkningen ind, at den vedtagne Arbejdsløshedsforsikring vilde være tilstrækkelig overfor en Arbejdsløshed, der er tre Gange saa stor som den normale og halvanden Gang saa stor, som jeg regnede med ved den ekstraordinære? Nej, det har jeg ikke gjort, og det kunde jeg ikke have gjort. Og hvis jeg havde forsøgt paa at gøre det, vilde de samme ærede Medlemmer og ikke mindst det ærede Medlem Hr. Krag, der ved endnu bedre Besked end Hr. Søren P. Larsen, øjeblikkelig have staaet op og sagt: Du er en nydelig Socialpolitiker, du ved jo godt fra dine egne Tal, at det passer ikke, noget af det, du siger.

Nej, det har jeg heller ikke gjort, jeg har ikke mindre end otte Gange her i Rigsdagen udtalt mig om dette specielle Spørgsmaal, og hver Gang har jeg sagt, at Arbejdsløshedsforsikringsordningen selvfølgelig kun

kunde holde under normale eller nogenlunde normale Forhold.

Ved Fremsættelsen af det allerførste Forslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse udtalte jeg den 13. Januar 1931, det staaer i Folketingstidende Sp. 3473—74:

„Der er særlig to Grunde til dette Lovforslags Fremkomst. For det første Socialreformens foreløbige Ugennemførelighed, hvorved jeg dog skal bemærke, at Socialreformen kun regner med en saakaldt beregnet normal Arbejdsløshed.“ Og da den ærede Ordfører for det radikale Parti, Hr. Rager, i Anledning bl. a. af disse Udtalelser sagde, at det var kedeligt, at man skulde have saadanne Love, svarede jeg, det staaer Sp. 3820:

„Jeg kan for saa vidt ogsaa godt være enig med det ærede Medlem Hr. Rager i, at det var heldigt, om en Udbygning af Arbejdsløshedsforsikringen kunde undgaa Forslag af denne Art, og det er jo ogsaa Meningen med Socialreformen, at man vil søge at undgaa det, vel at mærke, hvis der ikke bliver ganske særlige Kriseforhold; thi ogsaa Socialreformen maa selvfølgelig bygge paa visse normale Samfundsforhold.“

Jeg ved ikke, hvorledes man skal kunne udtrykke sig klarere netop overfor det Spørgsmaal, der her er til Behandling. Sp. 4296 under samme Diskussion sagde jeg:

„Saa snart det afløses af den almindelige Socialreform med den Ordning, der er foreslaaet, samt af normale eller nogenlunde normale Forhold, vil der jo ikke blive Tale om en Bestemmelse af den Art.“

Nøjagtig den samme Tankegang.

Naar jeg gaar videre i senere Kriselove, hvor jeg har haft Ordet her i dette Ting, har jeg bestandig sagt omtrent det samme. Ved Fremsættelsen af Forslaget til Lov om Forlængelsen af Krisehjælpen til arbejdsløse den 5. Februar 1932 Sp. 2954 sagde jeg i Begyndelsen:

„I Tider med nogenlunde normal Arbejdsløshed vilde man maaske have kunnet slaa sig til Taals hermed, naar man i alt Fald efter Socialreformens Gennemførelse havde en vis Garanti for . . .“

o. s. v. Og under første Behandling af Vinterhjælpen den 17. Marts 1932 Sp. 2139 siger jeg:

„Jeg anmoder ærede Medlemmer om ikke at sammenblande to Ting, den almindelige sociale Lovgivning og den dertil hørende permanente Arbejdsløshedslov,